

HAKALAINEN

HAUKINIEMEN HAKAN JÄSENLEHTI 1/2023

Ikinuori Haka 70 vuotta

Tässä Hakalaisen numerossa juhlistetaan Hakan 70-vuotista taivalta seutumme väen liikuttajana. Tarkoitus ei ole tarjota kaikenkattavaa kuvausta seuran historiasta, eikä se olisi yhden lehden puitteissa mahdollistakaan. Siihen vaadittaisiin huomattavasti reilumman paksuinen nide, kenties jopa kirjasarja. Sen sijaan seuraavilla sivuilla tarjoillaan välähdyksiä kyliemme menneisiin ja nykyisiin liikunnallisiin harrastuksiin.

Tässä numerossa pääosassa ovat liikunta-aiheiset tekstit, mutta tuleviin lehtiin ovat tuttuun tapaan tervetulleita kaikki löyhästi-kin kylien elämään liittyvät jutut läheltä ja kaukaa. Lehti on aina kirjoittajiensa näköinen, ja monipuolisuus ei ole pahitteeksi. Kirjoituksia voi lähettää sähköpostitse osoitteeseen hakalainenlehti@gmail.com. Juttuaiheista voi vinkata päätoimittajalle myös puhelimitse numeroon 0503317788.

Aivan kuten Hakalaisen pyrkimyksenä on olla enemmän kuin liikunta- ja urheilulehti, myös kyläurheiluseura on usein luonnostaan enemmän kuin urheiluseura. Se on tapahtumineen ystävyyssuhteiden luoja ja ideoiden vaihdon mahdollistaja – ja tätä kautta kylien elinvoimaisuuden ylläpitäjä ja kotiseudun kehittämisen veturi. Tällaisia seuroja on edelleen paljon Suomessa. Yksi niistä, monille meistä se ainoa oikea, on Haukiniemen Haka.

Toisinaan kuulee epäiltävän maalaiskylien ja kyläseurojen elinvoimaisuutta ja väitettävän niiden olevan kuihtumassa. Savonlinnan pohjoisten kylien puolesta voin vastata: ei hätää, näin ei ole. Ennen oli kaikki hyvin, mutta niin on nykyisinkin. Maailma muuttuu ja toiminnan muodot siinä mukana. Tämä on luonnollista kehitystä. Liikunnan kipinä ei ole kadonnut mihinkään, ja näillä seuduilla kipinää pitää edelleen yllä Haka.

Vaikka Hakassa ei enää ole panostettu kilpaurheiluun samalla tavalla kuin ennen ja monet aiemmin harrastetut lajit (vaikkapa painonnosto ja shakki, joissa kamppailtiin aikoinaan Haukiniemen silloisella kansakoululla) odottavat paluutaan valikoimaan, toiminnan ydin on pysynyt muuttumattomana: tarjota harrastusmahdollisuuksia omilla kylillä niin nuorille kuin varttuneimmille. Hakan tapahtumissa ollaan edelleen mukana koko perheen voimin vauvasta vaariin.

Hakasta huokuu yhdessä tekeminen. Myös 70-vuotisjuhla on toteutettu omin voimin: kyläläisiltä kyläläisille, hakalaisilta hakalaisille. Toisenlaisiinkin – hienosteleviin ja pönöttäviin – ratkaisuihin olisi voitu päätyä. Se on kuitenkin muiden yhdistysten kuin nykypäivän Hakan hommaa. Menestystä Hakan seuraavaan 70 vuoteen!

TOIMITUSSIIHTEERI

HAKALAINEN

Haukiniemen Hakan jäsenlehti

Numero 1/2023, kesäkuu 2023

Julkaisija: Haukiniemen Haka ry

Päätoimittaja: Olli Loikkanen

Toimitussihteeri: Juuso Loikkanen

Paino: Tott-Print, Savonlinna

www.haukiniemenhaka.net

Hakan johtokunta vuonna 2023:

Olli Loikkanen (puheenjohtaja)

Leo Parkkonen (varapuheenjohtaja)

Tommi Malkki (sihteeri, taloudenhoitaja)

Kalle Kaartinen

Inka Niiranen

Jesse Parkkonen

Mika Saariniiva

Juha Saunisto

Muistokuvia Hakan Haukiniemestä 50-luvulta

Säkkijärven polkan säveliä Särkijärven aikaani luovasti sovitellen...

On kauniina muistona nuoruuden,
jota Haukiniemessä viettäen
sain kohdata suvet ikimuistoiset
kera Särkijärven kentän.

Sain Loikkasen Osmolta kipinän,
kun Juvolan kentällä esitti hän
jälkeen pelatun kyläottelun:
Kutsui Hakan treeneihin mun.

"Nappulakengät" ja pallonkin sain
pihaladon oveen kohdistain.
Näin rankkaripilkuista haaveilin
ja osaamistani paransin.

B-junnujen kapteenin paidassa häärin,
en kaikkea tehnyt kai täysin väärin,
kun innolla viis'toista vuotiaan
pääsin aikuisten joukkoon jo pelaamaan.

Näki kentän laitaman männytkin,
kun illalla Muholan "ammutkin"

Särkijärveltä tarhaansa haettiin
iltalypsylle kotiaitauksiin.

Ja lauantai-iltaisain Hiesulla
soi haitari Simolan Kaiholla.
Peliasutkin vaihdettu "prässeihin".
Neidot puettu kukkamekkoihin.

Ketjukaverini viis'kyt luvulta
vielä jäljellä Loikkasten suvulta
Tuomo Veli vanhasta Hakasta,
yksi jokerikortti pakasta.

In memoriam tänään jo Taskiset,
Liukot, Airakset, Velloset.
Näin Hakaa, nuorempaa, muisteli
onnitellen, Vesukka, fossiili.

*Huhtikuisena lauantaina AD 2023 potku-
palloilija VESA TANELI Tevanjoen pohjois-
puolelta, 2023 päivitetty osoiteviite Pie-
lisjoen Länsirannalla Joen kaupungissa.*

Hakan toimihenkilöt 1953–2023

Hakan johtokunnassa keskeisissä tehtävissä ovat seuran toiminnan aikana toimineet seuraavat henkilöt:

Puheenjohtajat

Martti Taskinen, Osmo Loikkanen, Kauko Ikonen, Jouko Kauppinen, Reino Muhonen, Aimo Kaartinen, Atte Luostarinen, Jukka Laurio, Ritva Loikkanen, Ossi Tynkkynen, Juha Saunisto, Olli Loikkanen.

Sihteerit

Osmo Loikkanen, Seppo Tiilikainen, Timo Vellonen, Kauko Ikonen, Pauli Liukko, Vesa Laurio, Tuula Kauppinen, Juha Saunisto, Jukka Laurio, Mauri Taskinen, Teija Arokivi,

Ritva Loikkanen, Sirpa Luostarinen, Ossi Tynkkynen, Juuso Loikkanen, Olli Loikkanen, Riikka Halonen, Mervi Niiranen, Joni Jääskeläinen, Tommi Malkki.

Rahastonhoitajat/taloudenhoitajat

Leo Taskinen, Kalevi Airas, Timo Vellonen, Esko Hiltunen, Tuula Kauppinen, Mauri Taskinen, Ritva Loikkanen, Eira Kaartinen, Kale Kaartinen, Tommi Malkki.

Hakan johtokunnan jäsenenä tai muuten eri tavoin mukana seuran toiminnassa ovat olleet lähes kaikki kyläläiset ja suuri joukko lähikyläläisiä. Nimilista on loputon ja alati kasvava.

Haukiniemen Haka 70 vuotta

Juhlapuhe Hakan 70-vuotisjuhlassa 29.4.2023 (lyhennelmä)

Arvoisa juhlaansa,

Haukiniemen Haka 70 vuotta. Se on kunnioitettava ikä kenelle tahansa, harva 70-kymppinen on yhtä nuorekas ja toimelias kuin Haukiniemen kyläseura Haka.

Ajattelin tätä juhlapuhetta kirjoittaessani, etten käy kertomaan Haukiniemen Hakan historiaa, koska sen löytää kattavasti Hakan kotisivuilta "Kylät urheilevat" -teoksesta, jonka kirjoitti yksi Hakan perustajista ja ensimmäinen seuran sihteeri Osmo Loikkanen, jonka elämänikäisenä harrasteena Haukiniemen Haka oli.

Haukiniemen Haka, joka seuran perustamisesta asti on pitänyt ohjelmassaan jalkapalloa ja josta seura on tunnettu laajemminkin niin sarjatoiminnoissa kuin erinomaisena kasvattajaseurana. Mainittakoon tässä yhteydessä Loikkasten ja Kauppisten perheet,

joista molemmista jälkikasvu niitti mainetta aina maajoukkuetta ja mestaruussarjaa myöten, puhumattakaan siitä pitkäjänteisestä ja ansiokkaasta jalkapallotyöstä, josta Savonlinnan seudulla on saatu nauttia. Tosin nuorin Kauppinen "antautui" jääkiekolle ja pelaa nykyään eteläisessä Suomessa.

Kun lukee alussa mainitsemaani "Kylät urheilevat" -teosta, aistii sen, kuinka Hakassa on tehty asioita yhdessä. On raivattu ja hoidettu pelikenttiä, rakennettu ja pyöritetty tanssilavaa, koettu häviön katkerat kalkit ja voiton tuomat hyvinolontunteet yhdessä. Näin myös tänäkin päivänä, vaikka seuran rooli on muuttunut liikuntaan kannustavaksi ja mahdollistavaksi urheiluseuraksi.

Nykyään tuota yhdessä tekemistä ja kokemista kutsutaan YHTEISÖLLISYYDEKSI!

Jalkapallo on historiallisesti ollut Hakan harrastetuin laji. Haka oli myös naisjalkapalloilun uranuurtajia seudullamme 1960-luvun lopulla. Kuvassa eri aikakausien pelaajista koottu mimmijoukkue juhlaottelussa Hiesulla 1993.

Liikettä kinttuihin -kerho liikuttaa lähikylien lapsia ja nuoria vuodesta toiseen. Kuvassa kerholaisia Haukiniemen kaukalolla kevättalvella 2020.

Yhteisöllisyyden kokemus syntyy ihmisten välille, joilla on jokin yhteinen kiinnostuksen kohde, elämäntilanne tai asuinpaikka, jossa on puitteet kohtaamiselle. Yhteisöllisyyden viritessä ihmiset kokevat toisensa positiivisesti, he viihtyvät toistensa seurasta ja tykkäävät tehdä asioita yhdessä.

Yhteisöllisyys lisää yksilön sosiaalista pääomaa ja vaatii syntyäkseen yhteisön jäsenen tai eri ryhmien jäsenten keskinäistä luottamusta, avointa kommunikaatiota, vuorovaikutusta ja osallistumista. Yhteisöllisyyden kehittymisessä yksilöiden kokemat tunteet ovat tärkeässä asemassa.

Haukiniemen Haka täyttää täydellisesti edellä mainitut yhteisöllisyyden määritelmät. Yhteisöllisyys ei rajoitu pelkästään seuran toimintaan vaan se säteilee koko kyläyhteisöön.

Tutkimustulokset osoittavat, että maaseudulla asuvan nuoren suhde omaa asuinpaikkaansa kohtaan muodostuu nuoren käyttämien liikkumatilojen avulla. Maaseudulla asuva nuori kokee eniten paikkatunnetta omaa kotia sekä omaa lähiympäristöä kohtaan. Maaseudulla asuvan nuoren paikallisuus muodostuu arkipäiväisistä toiminnan

mahdollisuuksista asuinpaikallaan sekä omatoimisesta tekemisestä vapaa-ajalla oman kodin lähiympäristössä.

Tutkimustulosten perusteella asuinpaikan, siis tässä tapauksessa urheiluseuran, tarjoamat palvelut sekä liikkuminen vaikuttavat myös maaseudulla asuvan nuoren suhteeseen asuinpaikkaa kohtaan. Erilaiset vapaa-ajan aktiviteetit muodostavat maaseudulla asuvalle nuorelle paikkatunnetta asuinpaikkaansa kohtaan, sekä sosiaalisen verkoston, joka muodostuu osaksi nuoren kokemaa paikallisuutta.

Haukiniemen Haka on esimerkillisesti toteuttanut toiminta-alueellaan lapsille, nuorille ja iässään varttuneille vapaa-ajan aktiviteetteja, järjestämällä heille ympärivuotisesti liikuntakerhoja ja liikuntamahdollisuuksia. Näin toimien lapset ja nuoret kiinnostuvat kyläänsä ja kokevat aidosti yhteisöllisyyttä asuinympäristössään.

Haukiniemen Hakalle onnea ja yhteisöllistä toimintaa myös tuleville vuosille.

JUKKA NOKELAINEN

Tutkimuslähde: Helena Vauhkonen, "Käpykylän" nuoret. Tapaustutkimus nuorten suhteesta paikkaan (pro gradu -tutkielma, Itä-Suomen yliopisto, 2018).

Katsaus kylien urheiluhistoriaan

Haukiniemen Haka perustettiin 11.3.1953. Kuten kaikella elävällä, myös Hakalla on alkajuurensa. Nuorisoseura- ja maamiesseuratoiminta innoittivat urheiluseuran perustamiseen.

Etelä-Pohjanmaalla 1800-luvun lopulla alkunsa saanut nuorisoseuraliike kotiutui myös Haukiniemeen ja Varparannalle. Varparannan nuorisoseura herätettiin henkiin jo vuonna 1900 opettaja Paavo Palmrothin johdolla.

Kansakoulun valmistuttua Haukiniemeen 1904 ja varparantalaisten yhdistystoimijoiden innostuksen laantuessa toiminta tuli Haukiniemi-painotteiseksi. Koululle voitiin kokoontua kylätalon puuttuessa. Nuorisoseuran nimikin muutettiin Haukirannan nuorisoseuraksi. Seuran haukiniemeläistyessä yhä enemmän, nimi muuttui Haukiniemen nuorisoseura Oksaksi ja vielä viimein Haukiniemen nuorisoseura Sarastukseksi.

Kansansivistyksen ja raittiustyön ohella nuorisoseura toimi myös urheiluinnostajana. Nuorisoseura Oksan vuoden 1922 toimintakertomuksessa on seuraavanlainen maininta: "Urheiluinnostus on seuran jäsenten keskuudessa huomattavan korkealla. Juoppoutta ei ole huomattu seuran jäsenten keskuudessa."

Seuraavan vuoden eli vuoden 1923 toimintakertomuksessa todetaan: "Seuran urheilutoimikunta on tyydyttänyt urheilua harrastavien toivomuksen järjestämällä hiihtokilpailuja ja urheilukilpailun kesällä rata- ja kenttäurheilussa."

Marraskuun alussa vuonna 1924 perustettiin sanomalehti Itä-Savon mukaan Haukiniemen nuorisoseuran urheilijat -niminen urheiluseura. Tuon seuran toiminnasta ei ole kirjoittajalla tarkempaa tietoa. Toimi-

Säämingin suojeluskunnan

KESÄJUHLA JA URHEILUKILPAILUT.

Säämingin suojeluskunnan kesäjuhla ja kyläsestojen väliset urheilukilpailut oli viime sunnuntaina Haukiniemessä. Kilpailussa kyläsestojen välisen kiertopalkinnon voitti Haukiniemen osasto yhteistuloksella 100 pistettä, saaden kiertopalkinnon vuodeksi haltuunsa. Toiseksi tuli Kaartilan osasto, 60,5 pist., 3) Moijin os. 38 pist. 4) Pihlajalahden os. 34 pist. 5) Juvolan os. 32,5 p. 6) Sydänmaan os. 32 p. 7) Haapalan os. 14 p. — Mieskohtaiset palkinnot jakautuivat seuraavasti: 1) Eero Turtiainen Moiji, 2) H. Ranta Sydänmaa, 3) S. Nousiainen Kaartila, 4) Paavo Halonen Haukiniemi ja 5) U. Liira Juvola. Eri lajeissa tuli voittajiksi seuraavat: 100 m. juoksu P. Halonen Haukiniemi 12,7 s, kuulantöntö E. Kaartinen Haukiniemi 10,38, pituushyppy S. Nousiainen Kaartila 5,60, korkeushyppy H. Ranta Sydänmaa 1,60, keihäänheitto S. Nousiainen Kaartila 47,97, 1500 m. juoksu Onni Mielonen Kaartila 4,42, 1000 m. viestit voitti Haukiniemi 2,21,9 (edustajat S. Loikkanen, N. Liukko, N. Itkonen ja P. Halonen), 2) oli Pihlajanlahti, 3) Haukiniemen II:n joukkue, 4) Kaartila sekä 5) ja 6) Haapala ja Juvola samalla ajalla.

Kehoituspalkintona jaettiin alokas Paavo Jääskeläiselle ylimääräisenä palkintona tinnamaljakko 1500 m. juoksun perusteella ja parhaasta urheilusuorituksesta annettiin kunniapalkinto Heikki Rannalle korkeushypyn perusteella.

Kilpailussa oli 7 eri kyläsestoa kilpasilla ja oli ottelut erittäin tasaväkisiä, joten osastojen piste-erot jäivät hyvin pieniksi. Osanottajia oli runsaasti ja samat ottelut ovat ensi vuotena Kaartilan osaston järjestettävänä.

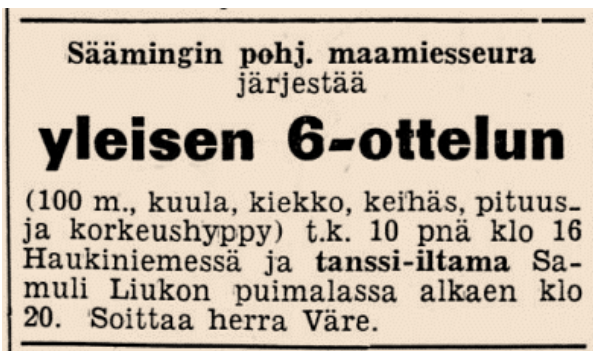
Kilpailujen jälkeen alkoi kesäjuhla S. Liukon talossa. Soittokunta soitti ensiksi Porilaisten marssin, jonka jälkeen tervehdyspuheen piti vänrikki Unto Liira, lausuntaa esitti op. Yrjö Luukkainen ja viulunsoittoa esitti näppärästi koululainen Rautio. Väliajan jälkeen lausui runon Konsta Ikonen ja paik. p. H. Halonen piti puheen ja jakoi palkinnot päivän kilpailuista. Tämän jälkeen oli tanssia ja yleisöä oli enempi kuin huoneisiin mahtui.

henkilöt ovat kuitenkin samoja kuin Oksan urheilujaostossa.

Nuorisoseura Sarastukseksi 1945 nimensä muuttanut yhdistys järjesti ainakin hiihtokilpailuja ja jalkapallo-otteluja.

Ennen sotia paikkakunnan suojeluskunnissa urheilu oli lähes ainoa toimintamuoto. Savonlinnan seudun ja lähikuntien kylien suojeluskuntaosastot kamppailivat kuusiottelussa ja ruotsalaisviestissä. Haukiniemen osasto menestyi noissa kisoissa mainiosti. Joitakin kiertopalkintoja jäi niistä muistoksi. Suojeluskuntien kyläosastojen lajivalikoimaan kuului myös pesäpallo. Sodan jälkeen liittoutuneiden valvontakomission määräyksellä vuonna 1944 suojeluskunnat lakkautettiin.

Ilmoitus heinäkuulta 1938. Edellisen sivun urheilu-uutinen elokuulta 1937.

Vuonna 1925 sai alkunsa Säämingin pohjoisten kylien maamiesseura (Haukiniemi, Juvola, Varparanta). Viljelyneuvonnan ohella seurassa toimi hyvin aktiivinen urheilujaosto. Sota hyödytti urheiluharrastuksia, kuten muutakin yhdistystoimintaa. Rauhan palatua liikunta jäi nuorisoseuran ja maamiesseuran asiaksi. Uusi sukupolvikin tuli mukaan sekä urheilu- että järjestötoimintaan.

Jalkapallo oli muotoutunut kylien pääurheilulaiksi. Menestyskin oli ollut kohtuullisen hyvä, kisailtaessa Savonlinnan kaupungin ja lähikylien joukkueiden kanssa. Molemmissa yhdistyksissä toimihenkilöt urheilujaostoissa olivat pääasiassa samoja

nuorukaisia. Nyt alettiin pohtia erillisen urheiluseuran perustamista.

Kerrotaan, että salskeat urheilulliset nuoret miehet kokoontuivat suunnittelupalavereihin. Niitä pidettiin Ylölän talon peräkamarissa, Haukiniemen kaupan (Keski-Saimaa) takahuoneessa ja Loikkalan talon yläaitassa. Ilmeisesti naisedustus puuttui, koska ensimmäisessä johtokunnassa ei mainita yhtään neitosta nimeltä.

Palavereiden tuloksena perustettiin Haukiniemen kansakoululla 11.3.1953 urheiluseura Haukiniemen Haka. Nuorisoseura Sarastus lakkautettiin. Sarastukselle kertyneillä varoilla hankittiin uudelle urheiluseuran edustusjalkapallojoukkueelle peliasut. Maamiesseura keskittyi tämän jälkeen perustehtäväänsä.

Jo ennen sotia oli siirrytty Hieta-ahon ja Liukon Sillee-ahon kentiltä Särkijärven kentälle urheilemaan. Siellä voitiin harrastaa yleisurheilua ja pesäpalloa ja jalkapalloa, siis kaikenlaista urheilua luovasti kentän pienen koon huomioiden. Juoksuratoina käytettiin tarvittaessa lehmien tekemiä metsäpolkuja.

Täyden urheilukentän mitat täyttävä Hiesun kenttä valmistui 1957. Haka liittyi Palloliiton jäseneksi, ja alettiin osallistua sen järjestämiin palloilusarjoihin. Yleisurheilijoillekin saatiin lajinomaiset suorituspaikat. Lapsille ja nuorille järjestettiin ikäkausikisoja eri yleisurheilulajeissa. Säämingin Urheilijoiden jäsenyyden kautta Haka oli myös SVUL:n (Suomen Voimistelu- ja Urheiluliitto, myöhemmin Suomen Valtakunnan Urheiluliitto) jäsen.

Hiesun kentällä harrastaneita Hakan urheilijoita nähtiin myöhemmin maamme huipputason jalkapallojoukkueissa ja yleisurheiluseuroissa ja osa valtakunnan tason urheilujärjestöjen johtotehtävissä. Noista saavutuksista voidaan lukea esimerkiksi Hauki-

Hiihtokisat vauhdissa Loikkalan vanhan saunan takana 1960-luvulla.

niemen Hakan kotisivuille liitetystä "Kylät urheilevat" -kirjasta ja vanhoista sanomalehtien arkistoista, joita nykyisen digitaalisen viestinnän aikana helposti löytyy.

Hiesun kenttä pääsi rapistumaan 1970-luvun alkuvuosina. Vuonna 1978 se palautettiin entiseen käyttökuntoonsa kylän talkoolaisten toimesta. Yhä tänäkin päivänä jalkapallokenttä on mainiossa kunnossa ja ahkerassa käytössä. Yleisurheilupaikat ovat suurelta osin nurmettuneet.

Talvella lapsille ja nuorille järjestettiin 1960-luvulla hiihtokilpailuja. Kilpailijoita oli tuohon aikaan runsaasti. Jokaiselle ikäluokalle oli oma sarjansa. Kilpailut pidettiin eri taloissa viikoittaan. Latu valmistui yleensä talonväen kiertäessä aamulla muutaman kerran suunnittelemansa latupohjan hiihtämällä läpi.

Seuraavilla vuosikymmenillä hiihtokisat vähenivät. Hiihtoharrastus hiipui, ja uudet hiihtovälineet eivät sovellu pehmeille laduille.

Jääkiekkoilu aloitettiin syksyllä jo muutama pakkaspäivän jälkeen Velloksen mutahaudalla. Matala lammikko jäätynä ensimmäisenä. Kun pakkaspäiviä kertyi tarpeeksi, siirryttiin Likolammelle varsinaiselle pelikentälle. Siellä ei ollut suojaa varusteiden vaihdolle eikä lämmintä tilaa. Kun pienen kiekkoilijan jalat luistimissa alkoivat kylmettyä, oli lähdettävä kotiin. Matkalla tunnottomiksi tulleet varpaat sulateltiin uunin päällä istuskellen.

Säämingin kunnan ensimmäinen maan päälle rakennettu kiekkokaukalo tehtiin Haukiniemen keskusta vuonna 1966. Uusi kaukalo lisäsi jääkiekkoharrastusta lähikyliä myöten. Ahvensalmeltakin tultiin aamulinja-autossa eväiden kanssa koko päiväksi luistelemaan. Iltalinjassa palattiin kotiin.

Alkuun täältäkin puuttui pukukoppi. Luistinten vaihtopaikkana oli Loikkalan porstua, ja jos tuli vilu, hakeuduttiin talon suuren uunin kupeeseen lämmittelemään. Muutaman

vuoden kuluttua kunta toi työmaakopin, jossa oli puilla lämmitettävä kamina. Pian lämmitys muuttui sähkölle.

Yhdeksänkymmentäluvun alussa uusittiin kylän talkootyönä pukukoppi. Hankerahoituksen turvin vuonna 2016 kunnostettiin suuren talkooporukan kanssa koko kaukalon seutu. Kahdet lautalaidat ja yhdet vanerilaidat oli kulutettu loppuun. Nyt pystytettiin muoviset seinät kentän ympärille. Kalustevaja yhdistettiin pukukoppiin. Kentän pohja peruskorjattiin. Valot uusittiin. Ostettiin vielä edullinen jäänhoitokone, ja sille rakennettiin oma eristetty huone kalustovajan yhteyteen. Jääkiekkokaukalo on nyt loistavassa kunnossa ja ahkerassa käytössä.

Viime vuosisadan alusta lähtien nuorisoseurojen toimintakertomuksissa valitellaan kylätalon puutetta puutteen hankaloittavan seurojen toimintaa. Myös maamiesseura oli kiinnostunut kylätalohankkeista. Toimihan seuralla kirjasto ja veistokoulu, pidettiin neuvontatilaisuuksia, ompeluseuroja, kesäjuhlia, iltamia ja muutakin toimintaa.

Vuosi Hakan perustamisen jälkeen maamiesseura ja Haka kävivät vakavaa neuvoteltua talon rakentamiseksi. Maaviljelysseuralta oli saatu piirustukset. Vielä yli sadan vuoden tuumailujen jälkeen asia putkahtaa aika ajoin esiin. Asia ei ole edennyt käytännön tasolle.

Kylätalon sijaan Haka rakensi tanssilavan. Kyläläisten suunnattomalla talkootyöponnistuksella se valmistui vuonna 1957. Ilmeisesti ajateltiin, että tanssilavatoiminnalla saadaan tuettua taloudellisesti vireästi alkuun lähtenyt urheilutoimintaa. Hakan lavalla tanssittiin aina 1970-luvun alkuvuosiin asti viikoittain, jopa useammankin kerran viikossa.

Lavalla esitettiin myös elokuvia kiertävien filminpyörittäjien toimesta. Sittemmin tanssi-illat ovat olleet satunnaisia. On tanssittu

häätansseja. Vuosien saatossa joinakin ke-säiltoina on pidetty tanssikursseja. Yksi kesä hikoiltiin lavista eli lavatanssijumppaa. Lava on edelleen käyttökuntoinen. Huopakate on uusittu, ja lattia kestää rivakammankin polkan.

1980-luvun alun sarjatasoista jalkapalloilua seurasi pieni suvantovaihe. Muutaman vuoden hengähdyksen jälkeen palattiin kylien väliseen kisailuun. Jalkapalloturnauksia järjestettiin Hiesun kentällä useina kesinä. Hakan joukkuetta haastoivat lähikylien kokoonpanot Oravista, Juvolasta, Karvilasta, useampi kokoonpano Savonlinnasta ja palloiluryhmä Varkaudesta.

Lähes samoilla joukkueilla kamppailtiin talvisin kaukalopallossa. Juvolan koulun kenttä kunnostettiin pesäpallon pelaamista varten. Joitakin kylien välisiä otteluja käytiin tässäkin palloilulajissa.

Seitsemänkymmentäluvun loppupuolella lentopalloiltiin Itä-Savon Metsäkoulun salilla kerran viikossa. Tuolta ajalta on palkintokaapissa Esun malja eli kiertopalkinto Säämingin kylien lentopallisarjan voitosta. Hakan tyttöjen joukkue oli jo aiemmin voittanut samanlaisen sarjan.

Hakan vuonna 1980 haltuunsa saama Esun malja.

Kahdeksankymmentäluvulla lentopalloilun hiivuttua, Metsäkoululla jatkui hyvin suosittu koko perheen sähly. Sählyn pelaaminen jatkuu yhä vuosikymmenten jälkeenkin. Metsäkoulun loputtua pelipaikkana on nyt Enonkosken urheilutalo. Hakan joukkueilla on vuosien saatossa sittemmin osallistuttu hallifutisturnauksiin, salibandyturnauksiin ja jalkapallon puulaakiturnauksiin.

Kylälaisten ja Hakan toiminta ei ole rajoittunut pelkästään ruumiinkulttuuriin. Jo nuorisoseurassa painotettiin kansansivistystä ja kulttuuriharrastuksia. Esimerkiksi näytelmäkerhot ovat toimineet aktiivisesti.

Moni varttuneempi kyläläinen muistelee kaiholla Agapetuksen näytelmää ”Olenko minä tullut haaremiin”, jonka kantaesitys oli Haukiniemen kaupan vastapäätä olevassa saranissa. Näytelmää esitettiin lisäksi vierailunäytäntöinä useissa kylätaloissa.

Seurojen toimijat ovat alusta lähtien toimittaneet kirjallisia julkaisuja. Varparannan nuorisoseuran lehti oli ”Salon kukkia”, jonka toimittaja, sensuroitsija ja piirtäjä oli alussa mainittu opettaja. Seuran nimen muututtua Haukirannan nuorisoseuraksi lehti sai nimen ”Aamun koitto”. Kun seuran nimi taas muuttui Haukiniemen nuorisoseura Oksaksi, sai lehtikin nimen ”Oksa”.

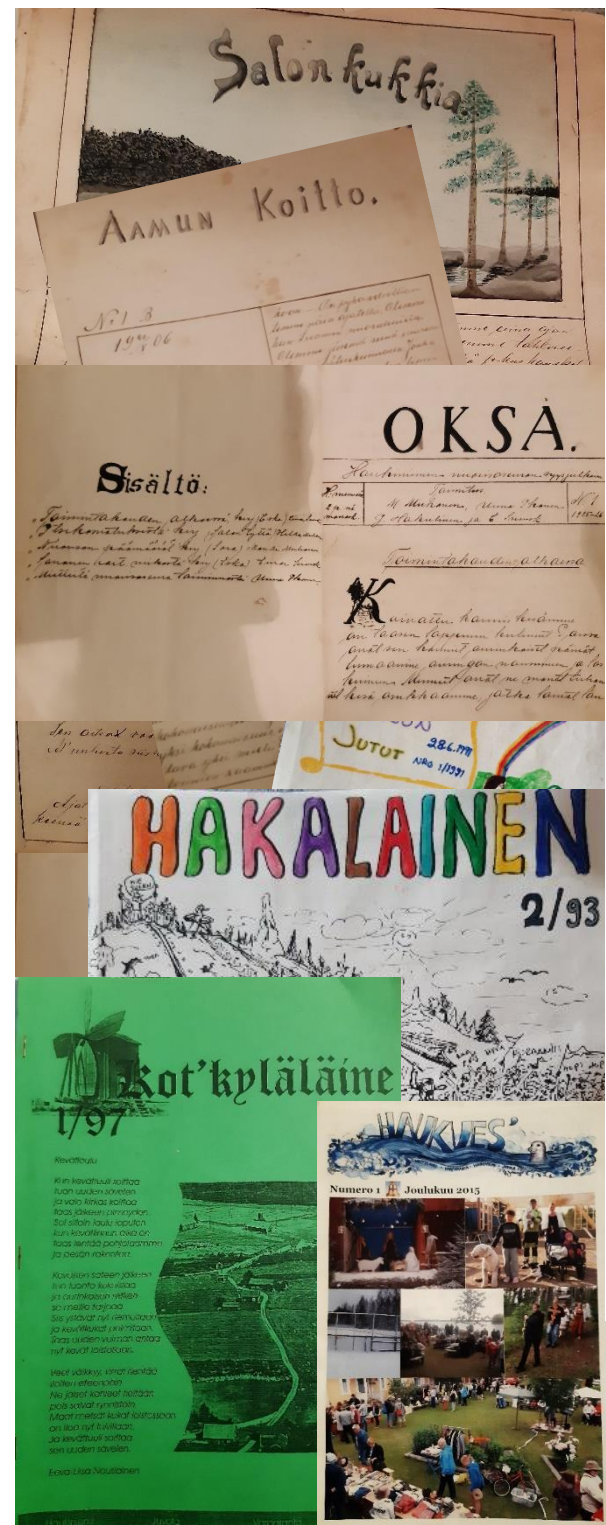
Kymmenvuotias koulupoika toimitti 1991 alkaen parin vuoden ajan omaa lehteään. Tuon julkaisun voi katsoa olleen alkusysäyksenä ”Hakalainen”-lehden syntyyn vuonna 1993. Vuonna 1994 syntyi jälleen uusi seura kylälle: Haukiniemi-seura. Muutama vuosi perustamisensa jälkeen se alkoi julkaista ”Kot’kyläläine”-nimistä lehteä. Hakalaisen ilmestyminen muuttui satunnaiseksi.

Haukiniemi-seura lakkautettiin, ja seura testamenttasi julkaisunsa Varparannan alueen kyläyhdistykselle. Lehden nimeksi annettiin ”Haukves”. Tätä julkaisua toimitettiin kolmisen vuotta. Nyt on taas palattu Ha-

kan toimesta julkaisemaan kylälehteä. Neljäs ilmestymisvuosi on meneillään.

Tässä kertomuksessa Hakan vuosista on tarkoituksella vältetty nimien mainitsemista. Kaikki toimijat, kylien tuki ja entisten kylälaisten mukana eläminen on tällaisen seuran elinehto.

OLLI LOIKKANEN

Pogostan hiihto

Ilomantsissa on hiihdetty Pogostan hiihto vuodesta 1977 lähtien. Alkuvuosien 73 kilometristä matkat lyhentyivät vuonna 2009 nykyisiin matkoihin, eli perinteisen 51 ja 30 kilometriin ja vapaan 58 ja 30 kilometriin. Reitit mukailevat Ilomantsin vaaroja, mutta nousujen ja laskujen lisäksi matkalle mahtuu myös lupsakampaa tasaista osuutta.

Tänä vuonna Pogostan hiihto hiihdettiin lauantaina 4.3. pilvipoutaisessa säässä. Haukiniemen Hakaa kilpailussa edusti Pertti Anttonen. Veteraanisarjaa ei kilpailussa ollut, mutta kelpaahan ikinuoren tervaskannon hiihtää yleisessäkin sarjassa.

Eikä ikä painanut eikä rähmä silmässä kaihvanut, kun kello Anttosessa soi varhain aamuyöllä ja puuron syönnin jälkeen auton nokka otti suunnan Makkolan kautta kohti Pohjois-Karjalaa.

Perheestä lähti kisoihin jälleen osallistujia kolmessa polvessa: Hannu starttasi omalle matkalleen ensin ja tovi myöhemmin starttiviivalla Linda odotti lähtövuoroaan Pertti-papan kanssa.

Kaikki hiihtivät matkansa perinteiseen tyyliin. Pertti sivakoi 30 km aikaan 2.33.42 (sarjassaan 12.), Linda saman matkan aikaan 2.08.40 (sarjassaan 1.) ja Hannu 50 km aikaan 3.19.16 (sarjassaan 17.) Kelpo suorituksia kuntohiihtäjille ja taitaa olla sukuvika, kun suksi luistaa!

Hiihto on kuulunut Pertin elämään polvenkorkuisesta saakka. Hiihtämällä on taittanut niin koulu- kuin savottamatkojakin. Hiihto on ollut Pertille vuosikymmenten ajan mieleinen kunnon ylläpitäjä. Laji on tuonut myös henkistä vastapainoa fyysisesti raskaalle metsurin työlle, milloin itse kilpaillen milloin ladun varressa tai television ääressä muita kannustaen.

Ja mikäpä sen mukavampaa, että innostus on siirtynyt myös jälkipolville. Loppuun vielä Pertin terveiset sohvaperunoille: Ylös, ulos ja liikkumaan!

Vierivä kivi ei sammaloidu, nyt kaikki liikumaan! Onnea Haka 70 vuotta!

ANNA-KATRIINA ANTTONEN

Mikael, 11 v, harrastaa frisbeegolfia

Kuka olet, missä asut ja millä tavalla olet ollut Haukiniemen Hakan toiminnassa mukana? "Olen Mikael Penttinen ja asun Savonlinnassa Nojanmaassa. Perheelläni on mökki ja mummola Haukiniemessä ja kesäisin käyn pelailemassa jalkapalloa Hakan peliilloissa. Olen myös pari kertaa käynyt Hakan sähkössä Enonkoskella."

Mitä harrastat? "Salibandya, frisbeegolfia, kalastusta ja jalkapalloa. Aion suorittaa metsästyskortin ja aloittaa ensi syksynä myös metsästysharrastuksen."

Jutellaanpa frisbeegolfista; milloin aloitit frisbeegolfin harrastamisen? "Sain ensimmäisen kiekon pari vuotta sitten ja innostuin harrastuksesta ihan tosissaan toissa kesänä."

Minkä takia tykkäät frisbeegolfista? "Se on rentoa urheilua metsässä kavereitten tai perheen kanssa. Ja voi sitä käydä harrastamassa yksinkin."

Missä pelaat frisbeegolfia? "Käyn paljon Enonkosken, Nojanmaan ja Pihlajaniemen frisbeegolfradoilla ja minulla on myös oma kori kotipihassa ja mökillä. Kesällä käyn heittämässä pituutta Hiesun kentällä."

Voiko frisbeegolfia pelata myös talvella? "Kyllä sitä voi, mutta se on paljon haastavampaa; kiekot saattavat hävitä hankeen, sormet jäätyä ja kiekkoista tulee liukkaita. Itse pidän talvella taukoa ja jatkan harrastusta taas keväällä."

Seuraatko frisbeegolfkilpailuja ja kuka on suosikkiheittäjäsi? "Katson YouTubesta paljon frisbeegolfkisoja ja suosikkini on Niklas Anttila (2 x Suomen mestari, 1 x Euroopan mestari)."

Oletko itse osallistunut kilpailuihin tai haluaisitko osallistua? "En ole vielä osallis-

tunut, mutta aion osallistua sitten kun taidot riittävät."

Oletko hyvä heittäjä? Miten pitkälle kiekko on tähän mennessä lentänyt? "No en ole omasta mielestä mikään paras heittäjä, mutta kyllä se kiekko lentää hyvin. Tähän mennessä pisin heitto tasaisella on ollut 80 metriä ja olen saanut alamäkeen hieman yli 100 metrin heiton."

Mitä odotat ensi kesältä frisbeegolfin suhteen? "Odotan itseltäni yli 100 metrin heittoa ja olisihan se kiva saada hole in one frisbeegolfradalla. Odotan myös Varparannan radan valmistumista ja siellä heittämistä."

Olisiko sinulla antaa vinkkejä aloitteleville frisbeegolfin harrastajille? "Suosittelen aluksi heittämään puttereita ja midareita, jotta saa hyvän heittotuntuman. Kun niillä saa heitettyä yli 40 metriä, voi siirtyä draivereihin."

Olisiko sinulla jotain muuta, mitä haluaisit kertoa tässä yhteydessä? Lähettää terkkuja tms.? "Nähdään ensi kesänä Varparannan radalla! Ja käykäähän seuraamassa minua Instagramissa miklu.penttinen ja YouTube'ssa Miklu gaming & fishing."

Mikael Penttistä haastatteli Eeva-Liisa Penttinen.

Virkistyspäivä Tanhuvaarassa

Haukiniemen Hakan joukkio kävi 14.2. Tanhuvaaran urheilukeskuksella kilpailemassa savolaisissa olympialaisissa, syömässä sekä puljaamassa kylpylässä.

Olympialaisissa kilpailtiin monissa lajeissa. Oli erilaisia viestejä, paperitornin rakentamista sekä ilmapallon pomputtelua liikuntasalin päästä päähän. Nerokkaimmat insinöörit saivat kasattua miltei pilviä hiveleviä paperipilvenpiirtäjiä. Myös tulitikut saivat kyytiä tulitikunheitossa, jossa parhaimmat heittäjät lennättivät tulitikun useiden metrien päähän.

Kun olympialaiset olivat ohi, pääsivät halukkaat hikoilemaan kuntopiirissä. Lapsenmielisemmät pääsivät sillä aikaa ryöstämään toistensa häntiä hännänryöstössä ja kilpailemaan joukkueissa siitä, kumman joukkueen puolelle jää pelin päätyttyä vähemmän palloja.

Ruokalan antimista nautittuaan halukkaat pääsivät kylpylään kylpemään. Pienemmät ja suuremmatkin mäenlaskijat pääsivät laskeamaan vesiliukumäkeä ja kylmäpäisimmät kylpijät kävivät kastautumassa kylmäaltaassa, vaikka lämmin poreallaskin olisi ollut

aivan vieressä. Kylmältaan jälkeen vähänkin lämpimämpi vesi tuntui mukavan lämpimältä.

Liikuntasalissa kuntoilun jälkeen oli aika siirtyä syömään. Ruokalassa saatiin nauttia keittäjien loihtimia herkkuja.

Kuntoilun ja kylpemisen jälkeen vatsat täynnä oli hyvä lähteä kotiin lepäämään ja odottelemaan seuraavaa Hakan reissua.

JESSE PARKKONEN

Kolme kovaa kenttää: kaukalo, Hiesu ja lava

Kaukalo on vuonna 2023 Haukiniemen Hakan vilkkain toimintaympäristö, mutta onneksi Hiesullakin yhä tapahtuu. Tanssilavan parhaat päivät olivat 1960-luvulla.

Haukiniemen Hakan 70-vuotista taivalta ovat kannatelleet kolme kovaa kenttää. Hiesun jalkapallokenttä, Haukiniemen kaukalo ja Hakan tanssilava, tanssikenttä sekin.

Juhlavuonna 2023 Hakan toiminta on viireintä Haukiniemen kaukalolla. Siitä saa ison kiitoksen vuonna 2016 tehty mittava kunnostusremontti. Silloin tehtiin talkoilla

pohja kuntoon sekä rakennettiin pukukoppi ja huoltokoppi vuotta aiemmin saadun muovikaukalon viereen. Myös valot uusittiin kaupungin avustuksella.

Iso talkootyö vaati satoja työtunteja, paljon suunnittelua ja puheenjohtajalta projektin halliintaa. Avustussummat olivat merkittäviä. Hakan oma osuus hoitui onneksi talkootunneilla, ja tarvikehankinnat rahoitettiin Piällyismies ry:n kautta saadulla EU-avustuksella.

Kevättalvella 2017 kaukalolla vietettiin urheilupaikan 50-vuotisjuhlia. Puheenjohtaja Olli Loikkanen kertoi, että nykyiset laidat olivat neljännet kaukalon historian aikana.

– Kahden ensimmäiset rakennettiin ihan laudasta. 1990-luvun alussa kaukalo uusittiin vanerilaidoilla, ja viime talveksi saimme kaupungilta uuden muovilaidat, Loikkanen kertoi Itä-Savon haastattelussa alkuvuodesta 2017.

Kaukalon juhlatapahtumaan kevättalvella 2017 saapui iso edustus SaPKolta. Mukana leikkimielisissä matseissa höntsäilivät muun muassa SaPKon valmentajana toiminut MM-kulta-vahti vuodelta 1995, Jarmo Myllys sekä puolustaja Casimir Jürgens, joka on edelleen Tapparan luottopakki ja voitta-

nut joukkueessa Suomen ja Euroopan mestaruuden seurajoukkueetasolla tuon jälkeen.

Sapkolaiset muistelivat tapahtumassa omia luonnonjääaikojaan ja olivat ihan innoissaan ulkoilmahöntsäilystä.

Kaukalon käyttöarvoa on lisännyt ison remontin jälkeen myös huoltotilaan hankittu luistimien teroituskone. Enää ei Haukinien kaukalon pelaajien tarvitse lähteä kaupunkiin luistimia teroittamaan!

Kaukalon remontissa merkittävää oli myös maapohjan tasoittaminen. Uutta maa-ainesta tuotiin kuormakaupalla, joten nykyään jäädyttäminen on helpompaa kuin alusta on tasainen.

Kenttäremontin jälkeen on pelattu varsin pitkiä jaksoja luonnonjäillä, vaikka säät vaihtelevat. Pisin rupeama ulottui marraskuun alusta huhtikuun alkuun. Se on melkoinen saavutus kenttämestareilta, kun luonnonjäillä puolisen vuotta pystytään pelaamaan!

Mika Saarinyin talkooahkeruus on ollut huoltohommissa kaukalon voimavara. Samalla hyvin hoidettu kaukalo on houkutelut sekä lapsia että aikuisia aina Oravista ja kaupungista asti pelaamaan.

Sari Malkki ja Kalle Kaartinen jakamassa palkintoja vuoden 2022 kesäkisailuihin osallistuneille lapsille. Aikuiset joutuivat tyytymään ilmaisiin kisamakkaroihin. Viereisellä sivulla kuvakollaasi kaukalotalkoista.

Hiesun jalkapallokentällä pelataan edelleen kesäisin jopa kahdesti viikossa. Kyseessä on lasten, nuorten ja aikuisten yhteinen pelivuoro, ja pallon perässä on juostu viimeisen kesät ihan kiitettävällä aktiivisuudella. Uudet, siirrettävät rautamaalit pienpeleihin ovat parantaneet kentän koon muuteltavuutta. Isolla kentällä pelataan vain harvoin nykyään, kun jalkapalloturnauksia ei enää ole järjestetty.

Hiesulla harrastetaan edelleen kerran kessässä yleisurheilua Hakan kesäkisoissa, joissa liikunnan riemu toki on korvannut kovan tuloksenteon. Hakan kaikkien aikojen menestynein yleisurheilija, kolmiloikassa 15 ja puoli metriä loikkinut ja useita SM-mitaleita voittanut Asko Ruuskanen menehtyi korkeassa iässä alkuvuodesta 2023, eikä hänen taseisiaan tuloksia enää voi odottaa.

– Hiesun kenttään kiersi 50- ja 60-luvuilla juoksurata, siellä oli myös hyppypaikat ja muut yleisurheilun suorituspaikat, muistelee Hakan puheenjohtaja Olli Loikkanen kentän kulta-aikoja.

Nykyään juoksuratoja ei ole, mutta kesäkisoihin kentän laidalla oleva hiekka rouhitetaan esiin hyppypaikaksi. Eteläpäädyssä on edelleen heittorinki kuulantyöntöön ja kiekonheittoon.

Hiesun kenttä tehtiin 1950-luvulla pian Hakan perustamisen jälkeen. Toiminta hiipui 1970-luvun alkuun. Kun Olli Loikkanen palasi kotitalalle vuosikymmenen lopussa, hän käynnisti kentän kunnostuksen talkoilla.

– Siellä kasvoi pieniä puuntaimia, joten kunnostettavaa riitti.

Hyvin onnistui kunnostus, koska Hiesulla on edelleen oivalliset olosuhteet futiksen pelaamiseen.

Hakan tanssilavan parhaat päivät ovat jääneet taakse, mutta lava on periaatteessa edelleen iskussa, vaikka tansseja järjestää. Tästä kiitos muutama vuosi sitten uusitun huopakaton. Vanha huopa korvattiin talkoilla aaltovuovalla, ja sade ei varmasti ole sen jälkeen pehmittänyt rakenteita.

Hakan tanssilavan katto uusittiin aaltovuovilla joku vuosi sitten. Vesi ei enää tule läpi.

Tanssit järjestettiin Hakan 50-vuotisjuhliksa 2013, mutta sen jälkeen on ollut hiljaisempaa.

Hakan menestynein naisjalkapalloilija Tuula Kauppinen kirjoitti Hakan 60-vuotisjuhla-lehdessä muistoistaan 1960-luvun tansseista Hakan lavalla.

– Lavalla järjestimme melkein joka viikonloppu tansseja. Hoidimme lavan kioskia sisukojeni kanssa. Lavalla kävi paljon porukkaa. Kesän kohokohta oli, kun Kaiho Simola hahnureineen antoi tanssille tahdit. Oi niitä aikoja.

Tansseissa järjestysmiehenä toiminut Risto Muhonen Haukiniemestä muistaa, että porukkaa oli tosi 60-luvun tansseissa tosi paljon, ja tanssi-illat olivat paikoin hyvinkin värikkäitä.

– Tansseihin tultiin 1960-luvulta isolla joukolla kauempaakin. Ei ollut harvinaista, että siellä oli päihtyneitä riitapukareita naapurikylistä ja heidät suljettiin putkaan odottamaan poliisia, Muhonen muistelee.

OSSI TYNKKYNEN

Muistoni Hakasta

Muistoni Hakasta alkaa viidenkymmenen vuoden takaa. Mieheni Ossi Loikkanen kertoi oman kylänsä urheiluseurasta, missä pikkupoikana oli kisailtu yleisurheilussa ja jalkapalloa oli potkittu ja pelattu kesällä ja talvella vaihdettiin lajit jääkiekkoon.

Hän myös kertoi, että jääkiekkokaukalon laitojen puut kerättiin talkoilla ja myös talkoilla kaukalo pystytettiin. Talolta taloon kerättiin puita, jotka kuivattiin ja höylättiin myös talkoina.

Hakalla oli kesäisin urheilukilpailuja ja jalkapallo-otteluita. Niissä tapahtumissa oli aina paljon väkeä paikalla.

Tyttäremme Tiia muistaa Hakan tapahtumista Hiesun kentällä sen, kun istui siinä huoltokoppien edessä olevalla puuterassilla, niin siellä lautojen välissä vipelsi sisilikot ja niitä oli kiva katsella.

Ossi pelasi KuPSissa Kuopiossa jalkapalloa, ja kun hän lopetti uransa mestaruussarjassa, niin hän palasi kasvattajaseuraansa Haukiniemen Hakaan. Haka pelasi vitosdivisioonassa ja Ossi oli merkittävä vahvistus joukkueeseen.

Ossi sai Hakalta siirtosummana puolikkaan sian pakkaseen. Kyllä me ihmeteltiin, kun pakkasen oli ihan täynnä lihaa.

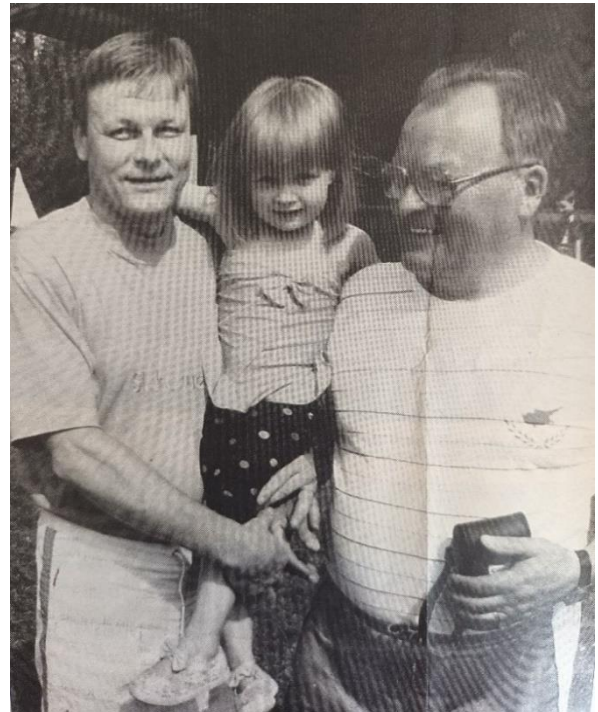
Minullakin oli osani Hakassa. Piti kerjätä Savonlinnasta yrittäjiltä palloja ja muita tarvikkeita joukkueelle. Hakalla oli upeat verkkarit ja peliasut.

Minun roolini oli peleissä pääsylippujen myynti, ensiapu ja muut juoksevat asiat, ja toimin pelaajien huoltajana. Jos vastustajan pelaaja loukkaantui, niin otettiin teipauksesta pientä maksua ja niillä rahoilla useasti saatiin maksetuksi linjamiehet ja joskus jopa tuomarikin.

Oli se kiihkeätä aikaa, Jussi Pehkonen valmensi ja minä huolsin, oltiin muuten hyvä pari. Minulta kyllä nopeasti kiehahhti kentän laidalla ja kerran tuomari mittasi mulle 6

metrin pisteen, en saanut tulla kentän reunalle.

Se kesä meni pelejä pelatessa ja monet kentät tulivat tutuiksi. Ajettiin pelireissut henkilöautoilla. Mukavia muistoja Hakasta ja hakalaisista.

Hakalaisia kolmessa polvessa: Ossi, Tiia ja Osmo Loikkanen. Kuva Hakan 40-vuotisjuhlista Hiesun kentältä vuodelta 1993.

Pitää myös muistaa ja kiittää kaikkia talkoolaisia, ja niitä oli paljon. Kanttiini pidettiin auki ja siellä myytävät tuotteet joko itse leivottiin tai kaupasta hommattiin, ja aina oli arpajaiset ja niistäkin talkoilla selvittiin.

Minulla on vielä korjuussa Hakan verkkari ja taitaa olla myös Ossinkin verkkari.

Aika kuluu ja Ossi on siirtynyt tuopuoleisiin Varparannan hautausmaalle. Meillä on mökki Haukiniemessä ja siellä tyttären perheen kanssa vietetään kesiä ja tulevana kesänä mökille tulee myös lapsenlapsi Magni ja katsotaan seuraako hän ukkinsa jälkiä.

Hakan tapahtumissa tavataan!

TIINA LOIKKANEN

Kaukalopallon nousu ja tuho

Kaukalopallonnostus iski Haukiniemeen 90-luvun alussa. Taskisen Jouni tuli kerran kaukalopallo ja -maila mukanaan kaukalolle ja näytti, miten niillä pelataan. Opiskelijapoukkoissa oli kyseistä lajia pelattu jo vuosia ja sitä voisi täällä meilläkin kokeilla. Ei kuulema oo niin vuarallinen kun jääkiekko, eikä tarvii kovin paljon varusteita.

Ensimmäisen kerran, hyvin lyhyen harjoitusrupeaman jälkeen, lajia sitten kokeiltiin tosissaan yöturnauksessa. Turnaus oli Savonlinnan jäähallilla ja siihen osallistui joukkueita muualtakin kuin Savonlinnasta. Koska vastustajien joukkueista paistoi pelikokemus, oli kyyti meille kylmää ja lopputulokset selvisi jo otteluiden alussa. Ei päästy alkulohkoa pidemmälle.

Niinhän siinä sitten lopulta kävi, että hiljalleen pitkät mailat vaihtuivat sitten koukku-

mailoihin. Laukunkankaan kaivoksen porukka oli jo aloittanut kaukiksen harrastamisen ja osallistui kaupungin puulaakisarjaan. Heiltä laji sitten levisi Oraviin, Ahvensalmelle ja Haukiniemeen. Kiekot jäivät sitten kopin nurkkaan.

Harjoitus- ja ystävyysotteluita pelattiin. Kaukalolla oli pelivuoroja, joissa oli myös nuorisoa mukana. Pikkuhiljaa Hakan peliin tuli myös taktista osaamista ja pelinäkemystä. Samaa aikaan kylillä järjestettiin myös ensimmäiset kaukalopalloturnaukset ja pian ne vakiintuivat jokavuotisiksi.

Turnajaisia oli Ahvensalmella, Oravissa ja Haukiniemessä. Em. kylien lisäksi Juvolalla oli alkuaikoina oma joukkue. Satunnaisesti turnauksiin osallistui myös muita joukkueita esim. Haapalasta, Viljolahdesta ja Mäki-Muholasta.

Vauhtia ja vaarallisia tilanteita. Haukiniemen turnaus, jossa lämpötila kohosi päivän aikana +10 asteeseen.

Turnauksissa oli joukkueiden lisäksi joskus runsaasti katsojia.

Hakalla oli yhdessä turnauksessa kaksikin joukkuetta. Turnaukset olivat usein kaksipäiväisiä: lauantaina runkosarja ja sunnuntaina play-offit. Oravin nuorisoseuran joukkue useimmiten voitti, koska siellä oli sopivasti kokemusta ja luisteluvoimaisia nuoria pelaajia. Mutta välillä oravilaiset keskittyivät pelkkään pyöritykseen ja rip-lailuun, unohtaen pääasian eli maalinteon. Sen seurauksena Salmen Pojat, Juvola tai Haka saattoivat voittaa kiertopalkinnon vuodeksi.

Peleissä oli tunnetta mukana niin kuin suuremmissakin peleissä, mutta pahemmilta kolhuilta onneksi vältyttiin. Oravissa riitti

Viimeisen Ahvensalmen turnauksen kiertopalkinnon kaiverrukset ja voittajia vuosien varrelta.

porukkaa viimeiseen turnaukseen asti. Muilla kylillä jouduttiin välillä turvautumaan "ostopelaajiin", kun lähialueelta ei löytynyt enää pelaajia.

Pikkuhiljaa harrastus hiipui ja viimeinen turnaus oli Ahvensalmella 2010. Luisteluharrastus jatkui, mutta laji vaihtui jääkiekoksi. Osa kaukalopallomailaan tottuneista ei enää siirtynyt jääkiekkoon, vaan iski niin sanotusti hanskat naulaan. Kaukalopallonnostus loppui yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin. Onneksi kentällä on kuitenkin luis-telijoita riittänyt näihin päiviin asti.

JUHA SAUNISTO, oikea laitapakki

Kaukalopalloturnausuutisia Itä-Savosta vuosilta 2001 ja 2004

Haka väänsi voiton kotikaukalossaan

Haukiniemen Haka oli epäkohtelias isäntä viikonloppuna Haukiniemessä järjestetyssä kuuden joukkueen kaukalopalloturnauksessa. Haka voitti sunnuntain loppuottelussa vanhan ja tutun vihollisensa WBK:n tiukan väännon jälkeen maalein 10-7. Pronssiottelussa Oravi kukisti Ahvensalmen lähes vastaavin lukemin: 10-6.

Tulokset, alkusarja: WBK - Pub Playoff 15-6, Juvola - Ahvensalmi 4-7, Playoff - Oravi 5-16, Haka - Ahvensalmi 6-4, WBK - Oravi 5-3, Haka - Juvola 7-6.

Välierät: WBK - Ahvensalmi 14-8, Haka - Oravi 9-8. Pronssiottelu: Oravi - Ahvensalmi 10-6. Loppuottelu: Haka - WBK 10-7. (IS)

Ahvensalmi vei kylien mestaruuden

IS Savonlinna

Ahvensalmi vei tänä talvena Savonlinnan koillisten kylien kaukalopallomestaruuden. Ahvensalmi kukisti Haukiniemen kaukalossa sunnuntaina pelatussa loppuottelussa Oravin niukasti maalein 5-4. Näin Oravi sai luovuttaa vuoden hallussaan pitämänsä kiertopokaalin läntiseen naapurikylään.

Pronssiottelussa isäntäjoukkue Haukiniemi voitti Juvolan 20-6. Aamupäivän välierissä Ahvensalmi kukisti Haukiniemen 10-4. Oravi puolestaan voitti Juvolan 12-4. Turnaus pelattiin erinomaisissa olosuhteissa. Tänä talvena koillisten kylien kaukalopallomestaruus ratkaistiin ensimmäistä kertaa yhtenä viikonloppuna. Alkusarja pelattiin Ahvensalmella lauantaina.

Muistoja Hakan lavan toiminnasta 1950- ja 1960-luvuilta – Tanssin taikaa kesäilloissa

Sotien jälkeiset vuosikymmenet olivat eteenpäin menemisen aikaa ja varsinkin maaseudulla monissa kylissä urheiluseuroilla oli tärkeä rooli. 1950- ja 1960-luvut olivat tanssilavojen kulta-aikaa. Tanssien järjestämisellä rahoitettiin urheiluseurojen toimintaa. Samalla lavatanssit olivat nuorille ja vanhemmallekin välle yhteisiä kokoontumis- ja virkistyspaikkoja.

Näin toimittiin myös Haukiniemessä, jossa oli hyvin aktiivista urheiluväkeä. Oma urheiluseura Haukiniemen Haka perustettiin vuonna 1953. Melko pian seuran perustamisen jälkeen käynnistettiin tanssilavan rakentaminen. Lava rakennettiin Hiesulle Tauno Tiilikaiselta hyvin edullisesti saadulle paikalle, kuten Osmo Loikkanen Hakan 40-vuotisjuhliin 1992 kirjoittamassaan historiikissa ”Kylät urheilevat” kertoo.

Osmo jatkaa, että rakentaminen rahoitettiin suuren luokan kylätalkoilla. Lähes koko kylä oli mukana tukinvieritystalkoissa metsäyhtiö Rauma-Repolalle. Tukinvieritystä tehtiin useampana keväänä. Tarvittavat rakennuspuut saatiin kokoon puukeräyksellä, ainoastaan joitain erikoistarvikkeita piti ostaa, Osmo kirjoittaa.

Lavan rakennustöissä oli mestarina ja tärkeimpien töiden tekijänä kylän tunnettu ja arvostettu kirvesmies Kalle Pehkonen. Hän myös yhdessä Säämingin kunnan rakennusmestari Aaro Juutin kanssa suunnitteli lavan. Mukana rakentamassa oli iso osa kylän nuorista miehistä. Lavan avajaiset tanssitiin 7.7.1956. Melko pian lavan viereen rakennettiin kiosk. Myös kioskin rakentamista rahoitettiin tukkikeräyksillä.

Koko ajan, alkuvuosista lähtien, tanssien järjestäminen tapahtui talkootyönä. Toiminnan vetäjänä oli alkuvuosina Hakan naistoimikunnan aktiivinen puheenjohtaja

Aira Tiilikainen ja muita aktiivisia olivat silloin muun muassa Maija Pehkonen ja Pirkko Laurio. Järjestysmiehinä toimivat ainakin Tiilikaisen veljekset Seppo ja Timo, Kauko Ikonen, Matti Pehkonen ja Esko Hiltunen. 60-luvulle tultaessa Aki Klemettinen hoiti ansiokkaasti kioskitoimintaa.

Itse menin mukaan Hakan toimintaan vuonna 1962 ja muutamia vuosia myöhemmin tanssien järjestämistoimiin. Järjestysmiehinä tuolloin toimivat muun muassa Risto Muhonen, Aulis Liukko, Risto Ripatti, Jouko Kauppinen, Jorma Vellonen ja Matti Falck. Kioskissa myymässä olivat ainakin Marja-Liisa ja Sirkka Kauppinen.

Kesäisin ennen tanssitoiminnan alkamista lava ja kiosk siistittiin ja piha lakaistiin. Kuvassa lakaisutauolla Ulla Kaartinen ja Marja-Liisa Kauppinen, vuosi 1966.

Tansseja järjestettiin lauantaisin, alkuvuosi-
na keskellä viikkoakin. Tanssikausi aloitettiin kesäkuussa ja tansseja jatkettiin syyskuulle asti. Joskus tanssit järjestettiin myös Hakan jalkapallojoukkueen ottelun jälkeen. Muistan ainakin sen kerran, kun Kuopion

Palloseura vieraili Hiesulla, joskus 60-luvun puolivälin tienoilla.

Pääsyliput myytiin kioskista ja järjestysmies tarkasti lipun ovella. Pääsylipun kanton perusteella laskettiin illan jälkeen, paljonko lippuja oli myyty. Sunnuntaina laskettiin pääsylimppujen ja kioskimyynnin tulot. Tuloilla katettiin seuran urheilutoimintaa.

Tanssit alkoivat klo 20 ja päättyivät klo 01.00. Valoisina kesäiltoina lavan seinäluukut avattiin ja ympärillä olevat vihreät koivut ja laskeva aurinko loivat romanttisen ja kaihoisan tunnelman. Kuvassa Vesa Laurion tekemä ilmoitusjuliste tansseista.

Tansseja varten piti hakea huvilupa nimismieheltä. Lupa tarvittiin erikseen joka kerralle. Luvassa piti mainita, ketkä toimivat sillä kerralla järjestysmiehinä. Järjestysmiehiä piti olla vähintään kaksi. Savonlinnan Postista ostettiin pääsyliput, joista maksettiin huvivero valtiolle.

Ennen tanssi-iltaa puhdistettiin lavan lattia ja siroteltiin siihen perunajauhoa lattian liukastamiseksi. Kioskiin hankittiin tukkukau-

pasta makeiset sekä savukkeet, monesti ne hankki joku, jolla oli autolla asiaa kaupunkiin. Joskus piti linja-autossakin tuoda tavaroita. Limsat ja pilsnerit ostettiin Haukiniemen kaupalta. Joku toiminnassa mukana ollut toi ne autolla lavalle.

Pääasiassa tanssittiin äänilevyjen tahtiin. Illan mittaan soitettiin tangoja (kuten Syvä kuin meri, Esko Rahkonen; Tähdet meren yllä sekä Humiko San, Reijo Taipale; Luona vanhan veräjän, Eila Pienimäki), humppaa (kuten Oi Alaskan sä tyttö tumma, Yö Altaila ja Odessa, Teijo Joutsela ja Humppaveikot), valsseja (kuten Metsäkukkia, Olavi Virta ja Carmen Sylva, Eino Grön), jenkkaa (kuten Vesivehmaan jenkka, Erkki Junkkarinen ja letkajenkka Puhelinlangat laulaa, Katri-Helena).

Myös Beatlesia, Rolling Stonesia, Cliff Richardia ja Dannyä soitettiin ahkerasti. Säkijärven polkkakin soi joskus, varsinkin vanhemmissa tanssijoissa oli todella taidokkaita polkan tanssijoita.

Elävääkin musiikkia oli. Tanssitoiminnan käynnistymisestä asti lavalla vieraili Kaiho Simola. Silloin haitari soi kaihoisasti kesäillassa ja tanssijoita oli tungokseen asti. Alkuvuosina soittamassa kävi myös Pekka Kälviäinen yhtyeineen. 60-luvun puolivälistä lähtien lavalla vieraili joka kesä nuoremman väen suosikki Revengers, sittemmin H. Koskivirta -yhtye.

Tansseihin tultiin myös naapurikylistä. Polkupyörä oli hyvä kulkuväline, kauempaa tultiin mopoilla ja autoilla.

Kuten Osmo Loikkanen historiikissaan kertoo, Haka järjesti 1950- ja 1960-luvuilla myös lukuisia vierailutansseja eri paikoissa. Suosittuja olivat Makkolan Päivölä, Koskela Enonkoskella ja Oravin Nuorisoseuran talo. Noihin aikoihin Haukivedellä ja Pihlajavedellä kulki kesäisin lotja, joka rantautui kyliin ja jossa esitettiin muun muassa Kaunis Veera -näytelmää. Näytelmän jälkeen pidet-

tiin tanssit. Haukiniemessä ne järjesti Haka. Lotja oli Heinharjunniemen rannassa.

Tanssilavojen suosio hiipui 1970-luvun alussa, kun suuret viihdekeskukset ja artistien erilaiset show-esitykset yleistivät ja nuorisolla oli yhä enemmän autoja, joilla mennä kauempanakin oleviin huvikeskuksiin. Nuorten määrä myös väheni maaseudulla, kun monet nuoret lähtivät joko opiskelemaan tai töihin asutuskeskuksiin. Näin kävi myös Haukiniemessä ja lavan aktiivinen toiminta päättyi kesäkauteen 1972.

Henna Karppinen-Kummunmäki on kirjoittanut lavatanssien historiasta kirjan "Lavatanssien hurma: Keinut kanssani" (SKS 2020). Hän toteaa, että lavatanssit kuuluvat kesään, suomalaisuuteen, nostalgiaan. Va-

loisa kesäyö, vihreä luonto tai järvimaisema ympärillä. Haitarimusiikki soi haikeasti. Kirjassa todetaan, että lavatanssit ovat ainutlaatuisia suomalaista kulttuuria ja että lavatanssit on valittu kansalliseen aineettoman kulttuuriperinnön luetteloon 2017.

Aina kun kuulen haitarilla soitettavaa vanhaa tanssimusiikkia, Hakan lavan tanssit muistuvat mieleeni. Mieleen nousee iloisia nuoruusmuistoja ajasta, jolloin yhdessä toimittiin ja nautittiin musiikista ja tanssista sekä kesäisen Suomen ihanista illoista.

Kiitos Matti Pehkoselle, Ritva Loikkaselle, Jouko Kauppiselle ja Marja-Liisa Yliselle avusta muistojen virkistämisessä.

TUULA KAUPPINEN

Tanssi-ilmoituksia menneiltä vuosikymmeniltä

Liikunnallinen vuotemme Juvolassa

Lämmöllä muistelen edelleenkin vuotamme Juvolassa. Muutimme mieheni työn vuoksi mukavaan taloon lähelle Hiesun kenttää kesäkuussa 2006. Tuskin saimme tavaramme kannettua taloon, kun pihaan tupsahti Ritu toivottamaan perheemme tervetulleeksi kylään ja kertoi monista aktiviteeteista, mitä sieltä löytyy. Samalla tuli puheeksi omat harrastukseni ja niin tulin puhuttua jumppaporukan vetäjäksi seuraavalle kaudelle.

Tyttäremme aloitti syksyllä kyläkoulussa ja hänestä oli hauskaa, että sinne pääsi myös illalla mukaan leikkimään kavereiden kanssa, kun äiti veti isommassa luokkahuoneessa jumppaa. Välillä hän kävi tanssaitelemassa ja esittelemässä taitojaan jumppareille, mutta kaverit veivät vielä voiton äidin jumppakuvioista. Pikkuveljen vahtiminen ei aina ollut niin kivaa, mutta onneksi hänellekin löytyi leikkikavereita.

Tyttären stereoilla nauhoittelin valmiiksi jumppamusiikkia ja suunnittelin ohjelmaa, johon jokainen pääsisi mukaan omien taitojensa ja voimiansa mukaan. Silloin oli käytössä perinteinen c-mankka, ei mitään hienoja Spotify-sovelluksia kaiuttimineen. Jumppaporukkaa oli teineistä ikäihmisiin, mikä oli aluksi hieman hämmentävää, mutta lopulta tosi palkitsevaa. Sellaista porukkaa en ole muualla tavannut, vaikka olen ehtinyt aika montaa jumppa/aerobic-ryhmää vetääkin eri paikoissa.

Henki ja tunnelma Juvolan koululla oli iloinen ja turvallinen, juttua riitti ennen ja jälkeen jumpan, mutta silloin kun jumpattiin, sitä tehtiin tosissaan. Oli ilo nähdä, miten nuoremmat ja vanhemmat liikkui yhdessä ja naureskelivat toistensa kompuroinneille ja väärään suuntaan kääntymisille hyväntahtoisesti. Hauskaa oli ja hiki tuli, mikä onkin liikunnan tarkoitus.

Hiesun kentällä olimme lasten kanssa usein mukana kyläsportti-illoissa. Siellä oli jalkapalloa (pelkäsin aina olla maalissa, kun pojat laukoivat tosi kovaa), yleisurheilua ja sielläkin pääsin joskus vetämään alkulämmittelyjumppaa. Willanutun metsäpolulla kävimme myös seikkailemassa. Kyläsportti-illat olivat mukavia koko perheen tapahtumia ja aina niissä oli paljon porukkaa paikalla. Juttuseuraa aikuisille ja kavereita lapsille. Lasten kanssa paljon myös pyöräiltiin ja seikkailtiin metsässä, sinne oli helppo poiketa omalta pihalta. Ritun ja Ollin pihapiirissä oli talvella hyvä käydä harjoittelemassa luistelua.

Elämä vei perheemme sittemmin Hämeenseen, mutta liikunta on edelleen mukana arjessa. Joskus mietin, mitä tekisin, jos olisimme voineet jäädä Juvolaan? Todennäköisesti töitä edelleen lasten parissa ja liikuntaa mukavassa porukassa. Mielestäni liikunnan pitää tuottaa kokonaisvaltaisesti hyvää oloa, se ei saa olla kilpailua eikä väkinäistä puurtamista. Hakassa löytyi juurikin tätä iloa ja hyvää oloa kaikenikäisille ja toivon sen jatkuvan sellaisena seuraavatkin 70 vuotta!

AILA KALLIO

Haka = elämyksiä ja muistoja

Oltiha sitä pelattu jalakapalloo jo koulussa kaikki vältunnit ja Hiesulakkii käyty pelloomassa. Sitte myö toiselakymmenelä olevat pojankoltiaiset päästiin pelloomaan kaupunkiin juniorisarjoo. Se joukkuve ol semmone yhistemäjoukkuve. Huapalan Hakan ja Haukniemen Hakan pojat käy pelloomassa ja hyvin pärjättii.

Miule ol tilattu Anttilan postimyynnistä siniset veryttelyhousut jostai paksummasta kankaasta. Kuinka ollakkaa, ku oltiin Nojanmuan koulun hiekkakentälä pelloomassa Nojanmuan Nopsoo vastaan ni kävikii kovasti satamaan. No housuthan kastu ihan litimäräks ja kun vielä hiekka tarttu lahkeisiin ni eipä vyötärön kuminauha pystynäkää housuja kannattelemmaa, vua aina juostessa ja potkastessa piti käsilä pittee housuja ylläälä. Mutta voitettiin kuitennii vaikka välilä ol housut kintuissa.

Talakoissa on ollu aina mukavoo. Nehän on ollu Hakan vahva perinne jo tanssilavan tekemisestä lähtiin. Hiesun kentälä ja jääkiekkokaukalola on aina tehty talakoita ja paikat on ollu hyvässä kunnossa. Yhet kaukalon laijat tehtiin pitkästä tavarasta ja koulun jälkehen niitä hakattiin kassaa.

Jalakapalloo käytiin uuvesta pelloomaan sarjatasola kaheksankymmentäluvula. Vanhempia pelloojia tul ylemmiltä sarjatasoilta ja kovasti ne meitä nuoria opetti ja onnistumisista nautittiin. Muistampa miekii sen ku sain nätin syötön omala puoliskola, ohitin keskuskenttäpeltoojan, pujahin kahen puolustajan välistä ja heti kuuvventoista rajala kahoin minnekkä pallon vetäsisin, mutta silloin tajusin jotta miultaha ol otettu pallo pois jo omala puoliskola. Ois ollu hieno muali.

Toine läheltäpitiappaus sattu ku pelattii weepeekoota vastaan. Ne ol näitä taitavia ikämiehiä kaupunnista joita vastaan monesti miteltiin. Ol vihelletty vappaapotku ja oi-

keelta laijalta noi kolomestakymmenestä metristä asettu Kojon Jaska laukasemmaa ja huuti jotta Jukka siule tulloo. Jaskan syöttö lähti ja juoksin vasemmalta kuuvetoista kulomalta sissää ja kymmenen metrii mualista sain vasemmala jalala täyvvellisen osuman palloon suoraan ilemasta. Pallo lähti suoraan kohti oikeeta yläkulomoo. Ois ollu vuuvven muali, mutta Nokelaisen Julle otti ja venytti ihtesä puoltoista kertaseks ja teki torjunnan. Sita vielä muistelen mitenkä voip kolome noin täyvvellista suoritusta tapahtuu kymmenen sekunnin sisälä. On se ihme.

Kaukalola pelattii jääkiekkoo ja luutapallosteluuta järjestettii. Kopissa ol jääkiekkomualvahin vehkeet joila kävin opettelemaa mualin vahtimista. Isot ja painavat ol aikamiesten varusteet pienenle pojale, mutta tais ollakkii hyvvee harjotusta se kun sitte myöhemmin kaukalopallopelilöissä tul retkaheltuu mualin eissä ihan usseesti palakitula tavala.

Haka on tarjonu elämyksiä ja hyviä muistoja monile immeisile 70 vuotta. Paljo Hyvvee Onnee Hakale!

LAUREENI

Hiesu, Haka ja pässilauma

Yhdeksänkymmentäluvun alussa Hiesun kentällä järjestettiin ystävyysottelu. Kutsujana oli paikallinen Haukiniemen Haka. Kutsuttuna osapuolena oli eräs pässilauma. Ei kuitenkaan se kuuluisampi SaPKo, vaan vähemmän tunnettu seurakunnan nuorten jalkapallojoukkue, joka oli jo niittänyt mainetta seurakuntien välisissä mestaruusturnauksissa.

Nimen seurakunnan joukkueelle oli antanut silloinen nuorisopastori Jouni Heiskanen. ”SS-pässit”. Paremminkin Äs-Äs-pässit. Nimi viittasi silloiseen seurakuntaelämään: nuoria oli niin Savonlinnan kuin Säämingin alueelta. Joukkue oli punaisissa pelivaatteissaan hieno näky. Vuonna 1992 joukkue voitti Suomen mestaruuden seurakuntien välisessä Hervannassa, Tampereella pelatussa turnauksessa.

Takaisin Hiesun peliin. Tarkka vuosi on jo allekirjoittaneelta hävinnyt muistista. Ehkäpä joku lukijoista oli paikalla ja osaa kertoa enemmän tästä pelistä. Muistikuvani mukaan Hiesun kenttä oli enemmän ”hiesu” kuin mitä se on nykyään. Nykyäänhän se on mitä hienoin nurmikenttä. Silloin oli mielestäni selkeitä hiekka-alueita siellä täällä. Siitäköhän kentän nimi juontaa juurensa?

Kenttä oli hieman epätasainen, ja voi olla, että kentän metkut olivat hakalaisilla paremmin hallussa. Joka tapauksessa muistan, että pässit eivät tätä peliä voittaneet. Pelin jälkeinen tarjoilu toimi silti hyvin ja lohdutti mieltä. Hiki tuli ja häviöstä huolimatta mieli oli iloinen. Kiitos Hakalle näin vuosikymmeniä myöhemmin.

Nuoruusvuosien seurakuntanuorielämästä mieleen on jäänyt sitä johtavien työntekijöiden tärkeä periaate. Tärkeitä on henkisen ja hengellisen kulttuurin lisäksi myös ruumiin kulttuuri. Seurakunnassa oli pitkät perinteet niin musiikin kuin hengellisen elämän saralla. Kaukonäköiset ihmiset toivat sen piiriin myös urheilun. Se oli ensinnäkin

hauskaa. Toiseksi se myös korosti tämän hengen asumuksen ylläpidon tärkeyttä. Myös kehostaan on hyvä pitää huolta.

”Terve sielu terveessä ruumiissa”, sanotaan. Se on pyrkimys. Sen huomaa – kun ei ole enää kaksikymppinen – että joka päivä ruumis muistuttaa olemassaolostaan jonkinlaisen krempan tai vaivan kautta. Sopiva liikuminen oman kropan rajoitukset tuntien on parasta lääkettä siihen. ”Kroppa tykkää, että sitä käytetään”, voisi Kummelia mukailen sanoa.

Eihän sielukaan aina täysin terve ole. Jälkiä siihenkin elämä jättää. Vastoinikäymiset ja elämän epäoikeudenmukaisuudet voivat sitä haavoittaa. Parasta lääkettä siihen on hyvä suhde yläkertaan ja sosiaaliset suhteet läheisiin ja kylän ihmisiin. Ei sielu koskaan täysin ehjäksi tule elämän taipaleella. Vähän sama kuin kehonkin kanssa. Huoltoa ja helppää huolenpitoa tarvitsevat molemmat.

Hyvä urheiluseura ravitsee niin kehoa kuin sieluakin. Tällaiset seurat ovat kullan arvoisia. Paljon onnea Haukiniemen Hakalle pyöreistä vuosista! Paljon armorikkaita vuosia sille ja sen harrastajille pitkälle tulevaisuuteen!

TERO TYNİ

Enonkosken aluekappalainen
seurakuntanuori muinaisilta ajoilta

Haukiniemen Hakassa on mistä ponnistaa

Minä olen 1932 syntynyt maanviljelijän poika Säämingin kunnan Haukiniemen kylästä. Maata viljeltiin, metsätöitä tehtiin ja karjaa hoidettiin. Kyläläisten vireys urheiluun ja moninaiseen yhdistystoimintaa oli selvästi naapurustoa suurempaa. Monia urheilumuotoja harrastettiin, mutta yksi oli "primus inter pares": jalkapallo. Emme me tosin osanneet puhua "jalkapallosta", vaan "potkupallo" se oli; "jalkapallo" oli kaupunkilaisten hienostelua, "potkupallon" seasta saattoi joskus kuulua "jalakapallo".

Kylään perustettiin urheiluseuraksi Haukiniemen Haka 1950-luvun alussa – 70 vuotta sitten! Oikeastaan kaikkia urheilumuotoja seurattiin, mutta kyllä se miltei aina oli jalkapallo, jonka vuoksi urheilukentälle – niitäkin kylässä oli miltei yhtä paljon kuin taloja – mentiin. Jalkapallo oli ainoa urheilulaji, josta käytiin kilvoittelemassa naapurikylissä. Jopa itseään Savonlinnan kaupunkia vastaan jalkapalloiltiin menestyksellisesti.

Minä kuulin myös kylän joukkueeseen, mutta 1952 – sen vuoden kesänä, jolloin kirjoitin ylioppilaaksi Savonlinnan lyseossa – urani jalkapallon pelaajana päättyi. Olin vasen välihyökkääjä ja törmäsin yhteen naapurikylä-Juvolan maalivahdin kanssa. Sain oikean jalkani polveen sellaisen tällin, että se lopetti ikiajoiksi urheilulliset lempilajini, jalkapallon ja korkeushypyn. Sen jälkeen olin muutamana kesänä kentällä erotuomarina ja vähitellen vetäydyin yksistään jalkapallofaniksi kenttien laiduille.

1971 alkuvuodesta tulin valituksi Kehitysluerahaston (KERA, nyk. Finnvera) toimitusjohtajaksi ja minun keskeiseksi työpaikakseni tuli Kuopio. Työni oli kuitenkin sellaista, että jouduin kiertämään tavattoman paljon miltei koko Suomea. Alivuokralaiseksi Kuopion-kotiini tuli Savonlinnasta eräs lahjakas jalkapalloilija, joka pelasi KuPSin joukkueessa niin ansiokkaasti, että voitti

Suomen mestaruuksia ja tuli valituksi myös Suomen maajoukkueeseen.

Työni Kuopiossa kesti kuitenkin vain vähän yli kolme vuotta, kun sain valtiovarainministeri Johannes Virolaiselta kutsun tulla ministeriön neuvottelevaksi virkamieheksi. Samana syksynä 1974, jolloin muutin Helsinkiin, ilmestyi työhuoneeseeni kaksi henkeen ja vereen asti jalkapalloiluun vannoutunutta nuorta miestä, Kari Salonen (HJK) ja Mex Westerberg (KäPa). He sanoivat edustavansa laajalti Suomen jalkapalloväkeä ja etsivänsä SPL:lle uutta puheenjohtajaa. "Teidän saitte uuden puheenjohtajan, Ove H. Rehnin, viime syksynä", ihmettelin. Salonen ja Westerberg selostivat tilannetta ja vakuuttivat, että Palloliitolle on saatava uusi puheenjohtaja. Nimeni he olivat saaneet kuopiolaisilta jalkapallomiehiltä. Pitkällisen taivuttelun jälkeen lupauduin ehdolle.

Olin tuolloin usein saunomassa Tamminiemessä, ja asiasta oli tietysti kannunvalantaa myös sanomalehdissä, mutta yhtään kertaa emme puhuneet Urho Kekkosen kanssa siitä. Ajattelin, että UKK takuuvarmasti tietää, mikä kuhina käy SPL:n puheenjohtajakysymyksen ympärillä ja katsoin, että kaikin puolin paras menettely on se, että minä itse en ota asiaa esille tapaamisissamme. Sitten tuli se valintapäivä ja Ove H. Rehn hävisi minulle yhdellä äänellä puheenjohtajuuden.

Seuraavan kerran, kun olimme saunomassa, UKK ei enää malttanut kätkeä urheilujohtajaminäänsä, vaan ihmetteli voimakkaasti, miksi minä olen lähtenyt joukkueurheilujohtajaksi? "Etkö sinä tunne tätä kansaa ja tiedä, ettei se koskaan tule pärjäämään joukkueurheilussa?", jylisi presidentti. Suurin piirtein niinhän se on tainnut olla, mutta maailmanpakkohan meidän on olla mukana myös alati lisääntyvissä joukkueurheilussa. Huomasin, että presidentillä – historiamme merkittävimmällä urheilujohtajalla – on niin

ankara näkemys tässä yksilö- kontra joukkueurheilussa, että siitä on turha lähteä kiistelemään lähitulevaisuudessa; on vain eletävä ja toimittava niin, että lähivuodet osoittavat, mihin suuntaan suomalaisten urheiluharrastus ja -menestys kehittyvät.

Lähikuukausien meno oli sitten sellainen, että UKK näytti seuraavan tavallistakin tarkemmin urheilutapahtumia maassa ja maailmassa, ja erityisesti hän tuntui tietävän jalkapalloilun kulun. Tuntui kuin hän olisi mielinyt osoittaa saunaporukalle, ettei tuore jalkapallopomo kovin tarkkaan tiedä tapahtumia jalkapalloilun vainioilla. Muistan, miten hän kerran kysyi minulta, "kuka se libero siellä jalkapallokentällä on?" Silloinhan puhuttiin todella paljon liberoista.

Minulta oli jäänyt kysymättä tietävämmiltä – joita pilvin pimein oli ympärilläni – tuon nimityksen perään, mutta enhän minä voinut paljastaa tietämättömyyttäni ja paukautin, että "se on se, joka osaa parhaiten lukea joukkuejohtajan kirjoittaman libreton". Onneksi silloin levisi saunavieraiden käyttäytymiseen ikään kuin komentona, että nyt käydään jälkilöylyissä ennen kotiinlähtöä. Tuohon jamaan keskustelumme liberosta jäi; nythän niistä ei enää kukaan puhu mitään.

Vähitellen jalkapalloasiat häipyivät Tamminiemen saunakeskusteluista. En myöskään koskaan ehdottanut presidentille, että hän tulisi Stadionille seuraamaan ottelua. Noina aikoina ei oikeastaan ollut – SPL:n puheenjohtajuus oli hallussani 1975–1983 – yhtään niin poikkeuksellisen korkeatasoiseksi arvioitavissa olevaa kansainvälistä ottelua, että sinne olisimme lähteneet pyytämään vieraaksi vanhenevaa tasavallan presidenttiä.

Sitten tapahtui mielenkiintoinen humaus jalkapalloilumme arjen kulussa. Noiden aikojen yksi jalkapalloilumme suuri kuuluisuus, entinen maajoukkuepelaaja Kai Pahlman soitti minulle ja kertoi, miten huomenna Stadionilla HJK kohtaa kuulun länsisaksalaisen jalkapallojoukkueen Euroopan jalkapal-

losarjassa ja miten hän oli edellisenä iltana ollut pianoa pimputtelemassa seurueessa, jossa presidentti oli ollut päävieraana. Siellä oli tullut puheeksi, miten Pahlmanin joukkue iskee seuraavana iltana yhteen saksalaisen huippujoukkueen kanssa, ja niinhän Kai tunsikin itsensä pakotetuksi pyytämään UKK:ta vieraaksi seuraamaan ottelua, ja UKK oli suostunut. Pahlman toivoi, että minä olisin ikään kuin isäntä presidentille.

Odottelimme presidenttiä. Kello kulki; ei kuulunut presidenttiä. Ottelu alkoi; ei kuulunut presidenttiä. Meni noin 10 minuuttia, ja silloin tuli tieto, että presidentti tulee viiden minuutin kuluttua kunnia-aitioon. Niin myös tapahtui, mutta vieraat olivat tehneet jo yhden maalin. Presidentti tuli istumaan viereeni, ja siinä katsoimme sitten kiinteästi ottelua. Presidentti seurasi ottelua hyvin tiiviisti, mutta puhui koko ajan sen päivän ja lähimenneiden päivien politiikan tapahtumista meillä ja muualla. Selostipa hän syyn myöhästymiseensäkin. "En halunnut tulla ennen alkua aitioon, koska silloin kansa olisi varmasti alkanut huudella sekä suosiotaan että inhoaan", kertoi presidentti minulle.

Saksalaiset tekivät maaleja tasaiseen tahtiin. Muistaakseni puolijan tilanne oli 0–5. Kai Pahlman kävi supisemassa korvaani, että tule presidentin kanssa Stadionin sisäkamariin kahville ja konjakille. Väliajan alettua sanoin presidentille, että nyt HJK:n johto haluaisi tarjota Sinulle kahvit kunnia-aition ravintolassa. Mutta presidentti sanoi, että "kyllä minä lähdän nyt Tamminiemeen". Hän hyvästeli isäntänsä huikkasi vielä lähtiessään Pahlmanille: "Eiköhän se siitä vielä iloksi muutu!"

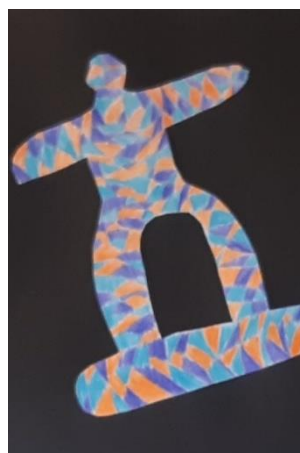
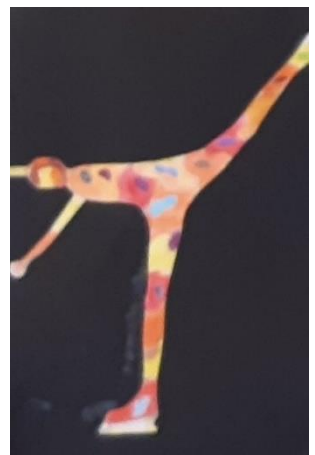
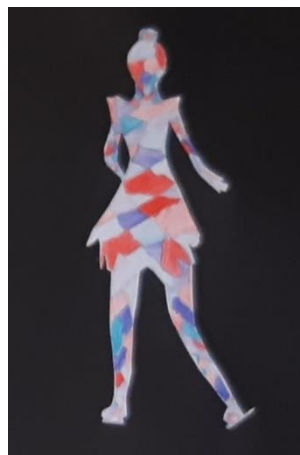
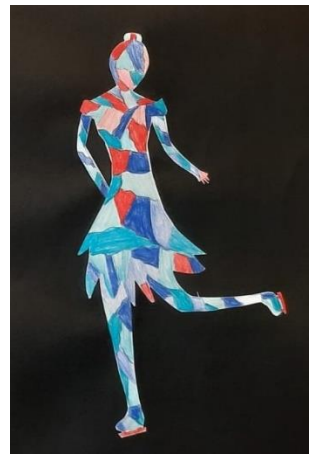
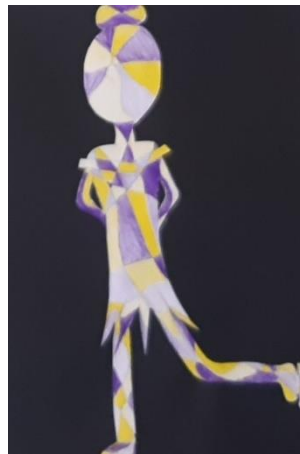
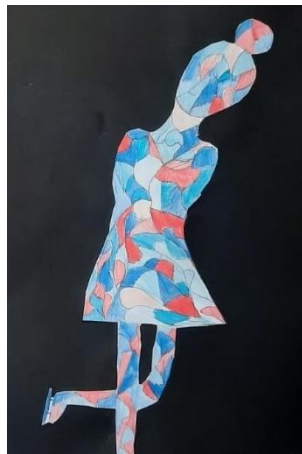
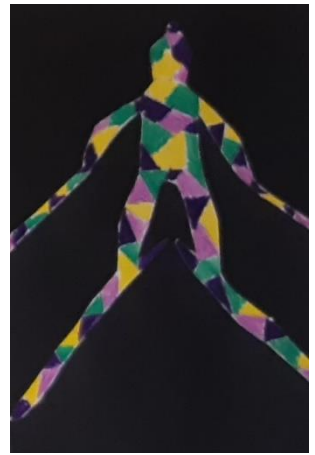
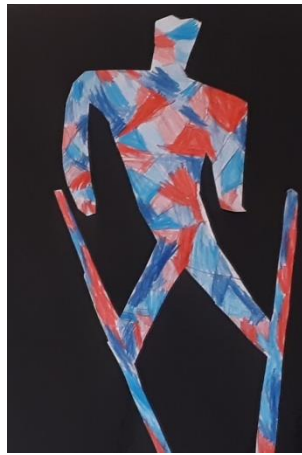
Ei muuttunut. Lopputulos taisi olla 0–7. Muuta kertaa Urho Kekkonen ei minun puheenjohtajakauteni käynyt seuraamassa kentän eikä tietääkseni kenttienkään laidalta jalkapallo-otteluja; kyllä hän oli niin läpeensä yleisurheilumies.

JOUKO LOIKKANEN

Juvolan koulu liikkuu

Kuvia Juvolan koulun hiihtokilpailuista ja muista liikuntahetkistä sekä koulun oppilaiden tekemiä urheilulajeja kuvaavia taideteoksia.

Haudanhoito-
palvelua
Enonkosken
hautausmailla
Kysy tarjous!
050 551 4919 Airi

Surun hetkellä;
Täyden palvelun
hautaus-
toimistomme
palvelee
050 551 4919 Airi

Kukkailoa kotiovelle!

eKukka.fi

Tilaa kätevästi verkkokaupastamme

Tai soita 050 551 4919 Airi

Toimitamme kukkia kotiovelle Enonkoskella sekä lähiseudulla!

Palvelemme:

Ma-Pe 9-17

La 9-14

Su 10-14

Tervetuloa!

Enonkoskentie 7T, 58175 ENONKOSKI Puh: 045 265 6161

Sposti: info@enonkoskenkodinhelmi.fi

ASKARRUTTAACO METSÄSI? MEILLÄ ON VASTAUS

Metsässä hyvä.

Puukauppapalvelut

Metsäpalvelut

Metsäomaisuuden
hallinta

Ota yhteyttä omaan metsäasiantuntijaasi! Yhteystiedot mhy.fi/etela-savo/yhteystiedot

Metsänhoitoyhdistys Etelä-Savo • 015 357 4000 • etelasavo@mhy.fi • mhy.fi/etela-savo

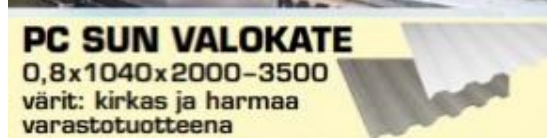
Kartanohostel AnnaCatharina
Juvolantie 1353, 57310
Puh. 050 466 3800

**HYVÄ VALIKOIMA
KESTOPUUTA**

FILMIVANERI II laatu
 Paksuudet 6,5-30 mm
 myös isoja kokoja.

PC SUN VALOKATE
 0,8x1040x2000-3500
 värit: kirkas ja harmaa
 varastotuotteena

ROTOMON
JÄTEVESIJÄRJESTELMÄT

**RM SAKO
2/1000
IMEYTYS-
JÄRJESTELMÄ**

**MÖKKIPAKETTI
600E**
 2 x Saostuskaivo
 + imeytyskenttä, harmaaavesi

RM 5500 UMPISÄILIÖ 5,5 m³
 Tarkoitettu wc-vesille, soveltuu
 esim. vesistöjen välittömään
 läheisyyteen ja pienille tonteille.

**LAITURIPONTOONIT, RUMPUPUTKET,
SADEVESI- JA SALAOJAPUTKET VARASTOSTA!**

**RAKENNUSTARVIKE
LUUKKAINEN**

Saharannantie 17, 57810 Savonlinna
 Laasalantie 871, 57310 Savonlinna

**MEILTÄ KATTAVA
VALIKOIMA
KIINNITYSTARVIKKEITA**

**AVOINNA
MA-PE 8-17, LA 9-13**

www.onkone.fi

ON KONE OY

- rakennusten pohja- ja purkutyöt
- jätevesijärjestelmät ja viemäröinti
- tienrakennus / kunnostukset / lanaukset
- maa- ja metsätalouden kaivutyöt
- käyttövesikaivojen teko

Puh. 045 671 5852 • olli@onkone.fi

- tela-alustaiset kaivinkoneet, 6 tn, 15 tn ja 22 tn
- kaikissa koneissa kauhanpyörittäjä

Kasvaako pihallasi VAARAPUITA?

Meiltä saat kokonaisvaltaista palvelua aina puunkaadosta pilkkeisiin ja kannon jyrinnästä nurmikon perustamiseen.

Kustannusarvio ja tilaus kätevästi
NETISTÄ

MUISTA
kotitalous-
vähennys!

Ota yhteyttä: 040 358 4557
toimisto@metsapalvelukonttinen.fi
www.metsapalvelukonttinen.fi

metsäpalvelu
J. KONTTINEN
Satamakatu 11, 57130 Savonlinna

OSTETAAN ENERGIAPUUTA

**hankinta- ja pystykaupalla
Itä-Savon alueelta**

**Metsäenergia Meter Oy, korjaamotie 10 58200 Kerimäki
Tuukka Suomalainen 050 3647 287**

Agatan hierontapalvelut/hierontahoidot

- klassinen hieronta
- fasciakäsittelyt
- nivelkäsittelyt
- vyöhyketerapia
- kuumakivihieronta
- intialainen päähieronta
- aromahieronta
- lymfahieronta
- bambuhoidot

Koulutettu hieroja AGATA LAITINEN

Ruutananlammentie 36, Ahvensalmi

Ota yhteyttä: 0400 676 117

MONTA RAUTAA TULESSA!

**Meiltä laaja valikoima
teräs-, RST - ja alumiini-
tuotteita sekä
palkit, putket ja verkot
määrämittaan leikattuina
ja perille toimitettuna.**

ROMUOSMA

Savonlinnan suurin rautakauppa

Myynti: 050 306 6219

romuosma.fi

Teräsveijarit Oy. Ahertajantie 29, Savonlinna

Hakan kesän 2023 toimintaa

Jalkapallovuoro viikoittain Hiesun kentällä.

Kesäkisailut leikkimielillisissä lajeissa Hiesun kentällä.

Jalkapallon haasteottelu Hiesun kentällä.

Tarkemmat ajat selviävät myöhemmin, ja niistä ilmoitetaan Hakan kotisivuilla, kylien ilmoitustauluilla ja WhatsApp-ryhmissä.

Haukiniemen tsasounan 10-juhlavuoden ohjelmaa

Juhannusaaton ekumeeninen hartaus perjantaina 23.6. tsasounalla klo 10. Kirkkokahvit rappusilla.

Tsasounan 10-vuotisjuhla lauantaina 22.7 alkaen klo 10. Ortodoksinen liturgia, vedenpyhitys ja ristisaatto. Tulkaa juhlaan suurin joukoin seuramaan kaunista tapahtumaa. Tilaisuuden jälkeen Juha Taskisen pihassa juhlaohjelma ja tarjoilu (letut, muikut, kahvit).

Ensimmäisen adventtisunnuntain ekumeeninen hartaus tsasounalla 3.12. klo 10 ja hartauden jälkeen puurojuhla Juhan navetaariossa.

Tsasounan ovi on aina auki. Myytävänä tsasounan kunnossapidon ikoneja, tuohuksia. Voit myös tulla hiljentymään tai pyytää tilaa juhliin, vihkiäisiin, muisteluihin ja kokoontumisiin.

Metalliromun keräys

Haka järjestää viimevuotiseen tapaan myös kesällä 2023 metalliromukeräyksen.

Keräyspiste sijaitsee Loikkalan pellon alareunassa, osoitteessa Juvolantie 1939. Opaste on saranin nurkalla.

Romua otetaan vastaan 31.8. saakka.

Tiedustelut: Olli Loikkanen, 0503317788.

